

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **MUDr. M. S.**, IČO: 496 27 929,
sídlem Národní 339/11, 110 00 Praha 1 – Staré Město
zastoupen advokátkou Mgr. Janou Pecinovou,
se sídlem Šultysova 755/34, 16900 Praha,
ev. č. ČAK: 04760,

proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. X, sp. zn.: 224/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 7. 5. 2025 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. X, sp. zn.: 224/2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná v odvolacím řízení potvrdila platební výměr č. 5/4/25/111 Územní správy sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 2. 2025, č. j. X, jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit dlužné pojistné a penále na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti v celkové výši 193 714 Kč.
2. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištění správního orgánu, že žalobce jako zaměstnavatel za kalendářní měsíce červen, červenec a srpen 2020 neoprávněně uplatnil na předepsaném tiskopisu „Přehled o výši pojistného“ snížení vyměřovacího základu podle zákona č. 300/2020 Sb., zákon o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prominutí pojistného“).
3. Podle zjištění správního orgánu žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 2 odst. 2 písm. b) zákona o prominutí pojistného, neboť šlo o poskytovatele zdravotních služeb, jehož zdravotní služby byly aspoň částečně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění na základě smlouvy se zdravotní pojišťovnou, pokud měl podle zvláštního právního předpisu nárok na kompenzaci zohledňující náklady a výpadky v poskytování hrazených služeb vzniklé v důsledku epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 v roce 2020. V důsledku toho mu podle žalované nevznikl nárok na snížení vyměřovacího základu podle zákona o prominutí pojistného, a tím ani na prominutí pojistného. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce za uvedené měsíce vykázal snížené vyměřovací základy a pojistné, čímž vznikl nedoplatek na pojistném ve výši 193 714 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. V **první žalobní námitce** žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaná nevypořádala s jeho argumentací týkající se povahy subjektu žalobce jakožto zaměstnavatele (podnikající fyzické osoby) a relevance oddělení jednotlivých druhů podnikatelské činnosti, provozoven a zaměstnanců. Žalobce tvrdí, že jednotlivé provozovny tvoří samostatné účetní jednotky, které nejsou personálně ani provozně provázané, a že odlišné pracovní zařazení zaměstnanců v rámci těchto provozoven má vliv na posouzení nároku na prominutí pojistného. Žalovaný však podle žalobce své závěry neodůvodnil právně relevantním způsobem, nepodložil je zákonným ustanovením ani rozhodovací praxí, a nevysvětlil, proč je pro ČSSZ organizační struktura zaměstnavatele nerelevantní. Takový postup podle žalobce představuje absenci věcné reakce na jeho námitky a činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
5. V **druhé žalobní námitce** žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je postaveno na nesprávném právním posouzení věci, konkrétně na chybném výkladu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o prominutí pojistného. Žalovaný považoval žalobce za poskytovatele zdravotních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

služeb hrazených z veřejného zdravotního pojištění, a proto mu nepřiznal nárok na snížení vyměřovacího základu. Žalobce však tvrdí, že nárok neuplatnil jako poskytovatel zdravotních služeb, nýbrž jako zaměstnavatel v jiných samostatných druzích podnikatelské činnosti, které nejsou s poskytováním zdravotních služeb personálně ani provozně provázané. Žalovaný podle žalobce nezohlednil skutečnost, že žalobce vykonává více druhů činností (např. pronájem nemovitostí, vydavatelská činnost), každou prostřednictvím specifického okruhu zaměstnanců, a že pouze část jeho činnosti spadá pod zdravotní služby, navíc převážně hrazené ze soukromých zdrojů. Žalobce tvrdí, že žalovaný paušálně aplikoval právní kvalifikaci bez ohledu na organizační a účetní oddělení jednotlivých provozoven a pracovních poměrů, čímž nesprávně vyhodnotil skutkový stav a aplikoval právní normu bez odpovídajícího rozlišení.

6. **V třetí žalobní námitce** žalobce namítá, že skutkový stav věci nebyl žalovaným dostatečně zjištěn, což vedlo k následnému nesprávnému právnímu posouzení. Podle žalobce žalovaný i prvostupňový správní orgán zúžili skutkové zjištění pouze na formální identifikaci žalobce jako poskytovatele zdravotních služeb, aniž by zohlednili další samostatné druhy jeho podnikatelské činnosti. Žalobce tvrdí, že v rozhodném období vykonával více druhů činností prostřednictvím oddělených provozoven a specifických skupin zaměstnanců, přičemž pouze část jeho činnosti spadala pod zdravotní služby. Žalovaný podle žalobce nevěnoval pozornost předloženým důkazům, které prokazují organizační a účetní oddělení jednotlivých činností, a nezabýval se pracovní právními vztahy vzniklými výlučně v rámci jiných než zdravotnických činností. Tím žalovaný podle žalobce porušil povinnost zjistit skutkový stav v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože rozhodnutí obsahuje jednoznačný výrok, podrobné odůvodnění a poučení, z něhož je zřejmé, kdo je adresátem rozhodnutí a kdo je jím vázán. Podle žalované nelze institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč ji nepovažuje za důvodnou, byť nereaguje výslovně na všechny jednotlivé aspekty. Rozhodnutí tak podle žalované nelze považovat za nepřezkoumatelné.
8. Žalovaná zdůrazňuje, že zákon stanoví podmínky pro uplatnění slevy na pojistném ve vztahu k zaměstnavateli jako celku, nikoli k jednotlivým provozovněm či druhům činností. Z pohledu ČSSZ je rozhodující, zda zaměstnavatel jako právní subjekt (v tomto případě podnikající fyzická osoba) naplňuje zákonné podmínky. Skutečnost, že žalobce vykonává více druhů podnikatelské činnosti, byť organizačně či účetně oddělených, nemá vliv na jeho postavení vůči ČSSZ, která jej eviduje jako jeden subjekt pod jedním IČO. Přestože podle žalované evidence oddělených činností může být relevantní pro jiné orgány veřejné správy, pro účely posouzení nároku na slevu na pojistném je rozhodující, zda zaměstnavatel jako celek je poskytovatelem zdravotních služeb hrazených z veřejného zdravotního pojištění. Pokud tuto podmínku naplňuje, byť jen částečně, zákon výslovně vylučuje možnost uplatnění slevy. Tento výklad je podle žalované v souladu s účelem zákona i s principem rovného zacházení mezi zaměstnavateli.
9. Podle žalované je rozhodující postavení zaměstnavatele jako celku, nikoli selektivní uplatnění nároku vůči jednotlivým zaměstnancům. Žalovaná konstatuje, že zákon o prominutí pojistného, v § 2 odst. 2 písm. b) výslovně vylučuje možnost uplatnění slevy na pojistném u zaměstnavatelů, kteří jsou poskytovateli zdravotních služeb hrazených z veřejného zdravotního pojištění, a to bez ohledu na rozsah této činnosti nebo na to, zda sleva

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byla uplatněna pouze u části zaměstnanců. Podle žalované je tento výklad v souladu s účelem kompenzačních předpisů, které směřují k náhradě zvýšených nákladů a výpadků vzniklých v důsledku epidemie COVID-19. Pokud zdravotní pojišťovny poskytly kompenzace za výpadky v poskytování hrazených služeb, pak podle žalované nelze současně uplatnit nárok na prominutí pojistného. Žalovaná uvádí, že kompenzace byly zdravotními pojišťovnami vyplaceny, což bylo potvrzeno, a žalobce toto tvrzení nijak nevyvrátil.

10. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Uvádí, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce je podnikající fyzickou osobou, která poskytuje zdravotní služby hrazené z veřejného zdravotního pojištění. Tato skutečnost nebyla žalobcem zpochybněna. Ačkoli žalobce tvrdí, že vykonává více druhů podnikatelské činnosti, žalovaná konstatuje, že z pohledu ČSSZ je rozhodující, že žalobce vystupuje jako jeden právní subjekt pod jedním identifikačním číslem. Zákon o prominutí pojistného neumožňuje posuzovat jednotlivé činnosti odděleně; rozhodující je postavení zaměstnavatele jako celku.
11. Žalovaná dále uvádí, že právní posouzení bylo provedeno v souladu se zákonem č. 300/2020 Sb., konkrétně s § 2 odst. 2 písm. b), který vylučuje možnost uplatnění slevy na pojistném u zaměstnavatelů, kteří jsou, byť jen částečně, poskytovateli zdravotních služeb hrazených z veřejného zdravotního pojištění. Skutečnost, že žalobce vykonává i jiné činnosti, nemá podle žalované vliv na právní kvalifikaci, neboť zákon nerozlišuje mezi provozovny či účetními jednotkami. Výklad žalované je podle jejího názoru v souladu s účelem zákona, kterým je zabránit duplicitnímu čerpání veřejných prostředků subjekty, které již obdržely kompenzace v souvislosti s epidemií COVID-19.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
13. Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o prominutí pojistného, *nárok na prominutí pojistného nemá poskytovatel zdravotních služeb, jehož zdravotní služby jsou aspoň částečně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění na základě smlouvy se zdravotní pojišťovnou, pokud má podle zvláštního právního předpisu nárok na kompenzaci zohledňující náklady a výpadky v poskytování hrazených služeb vzniklé v důsledku epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 v roce 2020.*
14. Podle § 1 odst. 1 zákona o kompenzacích poskytovatelům zdravotních služeb, *zdravotní pojišťovny vyplatí poskytovatelům zdravotních služeb, s nimiž mají uzavřenou smlouvu o poskytování a úhradě hrazených služeb podle zákona o veřejném zdravotním pojištění, a poskytovatelům sociálních služeb, s nimiž mají uzavřenou zvláštní smlouvu podle zákona o veřejném zdravotním pojištění, (dále jen „poskytovatel“) kompenzaci zohledňující náklady a*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výpadky v poskytování hrazených služeb vzniklé v důsledku epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 (dále jen „epidemie COVID-19“) v roce 2020 (dále jen „kompenzace“). Kompenzaci zdravotní pojišťovna poskytovateli vyplatí v rámci vyúčtování zdravotních služeb hrazených zdravotní pojišťovnou z veřejného zdravotního pojištění (dále jen „hrazené služby“) poskytnutých v roce 2020 nebo formou záloh na kompenzaci před provedením tohoto vyúčtování.

15. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, zaměstnavatelem se pro účely zdravotního pojištění rozumí právnická nebo fyzická osoba, která je plátcem příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků podle zvláštního právního předpisu, zaměstnává zaměstnance a má sídlo nebo trvalý pobyt na území České republiky, jakož i organizační složka státu.
16. Podle § 503 odst. 1 občanského zákoníku, pobočka je taková část závodu, která vykazuje hospodářskou a funkční samostatnost a o které podnikatel rozhodl, že bude pobočkou.
17. Podle § 503 odst. 2 občanského zákoníku, je-li pobočka zapsána do obchodního rejstříku, jedná se o odštěpný závod; to platí i o jiné organizační složce, pokud o ní jiný právní předpis stanoví, že se zapíše do obchodního rejstříku. Vedoucí odštěpného závodu je oprávněn zastupovat podnikatele ve všech záležitostech týkajících se odštěpného závodu ode dne, ke kterému byl jako vedoucí odštěpného závodu zapsán do obchodního rejstříku.
18. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, tento zákon se vztahuje na účetní jednotky, kterými jsou
 - a) právnické osoby, které mají sídlo na území České republiky,
 - b) zahraniční právnické osoby a zahraniční jednotky, které jsou podle právního řádu, podle kterého jsou založeny nebo zřízeny, účetní jednotkou nebo jsou povinny vést účetnictví, pokud na území České republiky podnikají nebo provozují jinou činnost podle zvláštních právních předpisů,
 - c) organizační složky státu,
 - d) fyzické osoby, které jsou jako podnikatelé zapsány v obchodním rejstříku,
 - e) ostatní fyzické osoby, které jsou podnikateli, pokud jejich obrat podle zákona o dani z přidané hodnoty, včetně plnění osvobozených od této daně, jež nejsou součástí obratu, v rámci jejich podnikatelské činnosti přesáhl za bezprostředně předcházející kalendářní rok částku 25 000 000 Kč, a to od prvního dne kalendářního roku.
 - f) ostatní fyzické osoby, které vedou účetnictví na základě svého rozhodnutí,
 - g) ostatní fyzické osoby, které jsou podnikateli a jsou společníky sdruženými ve společnosti, pokud alespoň jeden ze společníků sdružených v této společnosti je osobou uvedenou v písmenech a) až f) nebo h) až l),
 - h) ostatní fyzické osoby, kterým povinnost vedení účetnictví ukládá zvláštní právní předpis,
 - i) svěřenské fondy podle občanského zákoníku,
 - j) fondy obhospodařované penzijní společností podle zákona upravujícího doplňkové penzijní spoření,
 - k) investiční fondy bez právní osobnosti podle zákona upravujícího investiční společnosti a investiční fondy, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

l) ty, kterým povinnost sestavení účetní závěrky stanoví zvláštní právní předpis nebo které jsou účetní jednotkou podle zvláštního právního předpisu. Ustanovení písmen d) až h) se použijí i pro zahraniční fyzické osoby. Tento zákon se vztahuje také na osoby odpovědné za vedení účetnictví podle § 4a.

19. **K první žalobní námitce** městský soud uvádí, že dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Z rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývají důvody, které jej vedly k zamítnutí odvolání. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Městský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozhodnutí správního orgánu netrpí. První žalobní námitka je tak podle názoru městského soudu nedůvodná.
20. **K druhé žalobní námitce** městský soud uvádí, že právní úprava obsažená v občanském zákoníku, zejména v § 503 a § 430, upravuje postavení pobočky podnikatele a rozsah zástupčích oprávnění vedoucího pobočky v rámci soukromoprávních vztahů. Pobočka, byť hospodářsky a funkčně samostatná, není pro účely veřejného práva vždy samostatným právním subjektem a nemá nutně právní osobnost. Zákon o veřejném zdravotním pojištění a navazující právní úprava výslovně nestanoví, že by pobočka podnikatele mohla samostatně vystupovat vůči orgánům veřejné správy, včetně ČSSZ. Ačkoli může mít podnikatel více poboček, závodů či středisek, které vedou oddělenou evidenci nebo účetnictví, tato vnitřní organizační struktura nemá sama o sobě *a priori* vliv na jejich právní postavení vůči orgánům veřejné správy, kdy ČSSZ eviduje zaměstnavatele jako jeden subjekt pod jedním IČO, bez ohledu na jeho vnitřní členění.
21. Městský soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že jednotlivé provozovny tvoří samostatné účetní jednotky a že tato skutečnost má vliv na posouzení nároku na prominutí pojistného. Žalobce v tomto směru argumentuje odděleným vedením účetnictví a samostatností jednotlivých druhů činností. Tato argumentace však nemá oporu v platné právní úpravě. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, se povinnost vedení účetnictví vztahuje na vymezený okruh subjektů (které zákon souhrnně označuje jakožto účetní jednotky), mezi nimiž nefigurují pobočky, závody ani jiné provozovny podnikatele. Účetní jednotkou je podnikatel jako celek, nikoli vnitřní organizační části jeho podnikání. Skutečnost, že podnikatel z praktických důvodů vede oddělenou evidenci pro jednotlivé činnosti, nemění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nic na tom, že z pohledu veřejného práva, včetně zákona o účetnictví, se jedná o jediný subjekt. Zákon o účetnictví žalobci neposkytuje žádnou oporu pro tvrzení, že jeho provozovny jsou samostatnými účetními jednotkami. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že podnikatel pod jedním IČO provozuje vícero činností. Stejně tak zákon o veřejném zdravotním pojištění (§ 2 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb.) definuje zaměstnavatele jako právnickou nebo fyzickou osobu, nikoli jako soubor provozoven. ČSSZ proto správně posuzuje žalobce jako jednotného zaměstnavatele, bez ohledu na jeho vnitřní členění. Městský soud tak konstatuje, že žalobce směšuje svou vlastní vnitřní organizační strukturu s právní subjektivitou, kterou jeho provozovny z hlediska veřejného práva ne vždy *apriori* požívají. Druhá žalobní námitka je tak podle názoru městského soudu nedůvodná.

22. **K třetí žalobní námitce** městský soud uvádí, že další druhy žalobcovy podnikatelské činnosti, jejich organizační a účetní oddělení a specifické pracovní zařazení zaměstnanců, nejsou vždy, jak již bylo výše městským soudem naznačeno, relevantní ve vztahu k jednání se správními orgány. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná vycházela ze skutečnosti, že žalobce je podnikající fyzickou osobou, která je zároveň poskytovatelem zdravotních služeb aspoň částečně hrazených z veřejného zdravotního pojištění na základě smlouvy se zdravotní pojišťovnou. Tato skutečnost nebyla žalobcem zpochybněna. Žalobce sice tvrdí, že vykonává více druhů činností prostřednictvím oddělených provozoven a zaměstnanců, avšak z hlediska veřejného práva (a konkrétně ve vztahu k ČSSZ) je rozhodující, že vystupuje jako jeden právní subjekt. Jak již bylo uvedeno, pobočky, závody či střediska podnikatele nejsou samostatnými účetními jednotkami ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o účetnictví, a nemají právní subjektivitu. Zákon o prominutí pojistného pak neumožňuje selektivní posuzování jednotlivých činností zaměstnavatele; rozhodující je v posuzované věci postavení zaměstnavatele jako celku. Třetí žalobní námitka je tak podle názoru městského soudu nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým byly námitky žalobkyně zamítnuty, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
24. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. října 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.